

Тетяна Горицвіт

ЦЕ МОЇ УЛЮБЛЕНІ, АБО ЛІТЕЧКОВІ КВІТИ У ВЕЛИКОМУ МІСТІ

Олі Семчишиній

– *Це мої улюблені!* – вигукує закохана студентка, стріпуючи довгим розкуйовдженим волоссям.

– *Це мої улюблені!* – лагідно промовляє турботлива мама, вмощуючи у візочку непосидючого малюка.

– *Це мої улюблені!* – бубонить підліток-гот.

– *Це мої улюблені!* – втворює йому сивочолий дід-байкер.

– *Це мої улюблені!* – тішиться літня викладачка, котра вже давно на пенсії.

– *Це мої улюблені!* – дозволяє собі ліричний відступ амбітний банківський працівник, зосереджений на просуванні кар'єрною драбиною.

– *Це мої улюблені!* – туркоче перекладач із турецької.

– *Це мої улюблені!* – занотовують за надзвичайним і повноважним послом секретарі-референти.

– *Це мої улюблені,* – кожен може вимовити цю фразу, проходячи повз букети літечкових степових квітів, виставлених на продаж в усіх людних місцях великого міста.

Їх можна подарувати будь-кому: грізному босові, професорові, заглибленому в інтерпретацію Канта і Фейєрбаха, дівчині, котра сором'язливо грає на скрипці в підземному переході, завжди чимось не задоволеній бабусі-сусідці й навіть – несподівано – собі.

Накошені цілими ряднами на луках, коло посадок, уздовж узбіч, на лісових галявах і давно заплесканих кладовищах маки, ромашки, васильки, волошки, сокирки і ще численні інші, з невідомими городянам назвами, вони заповнюють усе-усеньке велике місто, як би нескінченно воно не розповзалось; вони заливають мегаполіс, мов повінь (у кожного букетика – своя пластикова пляшка з водою, тож візуально вони тамують роз'ятрену розпеченим асфальтом спрагу); вони затягують звиклих до бетонної монотонності містян у барвистий вир цвітобування.

У літечкових квітів немає щемливої вразливості весняних первоцвітів і надривної тужливості останніх осінніх хризантем. Їм зовсім не притаманна холодна відстороненість голландських тепличних троянд і орхідей. Натомість їм властива життєстверна наснаженість. Вони –

живі фонтани незбляклих кольорів, квінтесенція гаряче пульсуючого життя, яке визнає лише саме себе й не переймається смертю, забуттям або вічністю. Ці квіти не сумують за своїм попереднім буттям серед зелі і трав, не тремтять у передчутті відмирання. Через межу зів'ядання вони переходять легко і без драми, міцно тримаючи свій колір; в'янувши, вони не бліднуть і гублять свої пелюстки такими ж яскраво-червоними, помаранчевими, рожевими, синіми, фіолетовими, лавандовими, якими вони були, коли розгорнулися з пуп'янків, яких торкнувся рвучкий і нетерплячий вітер.

Лише літечкові степові квіти вміють так легко і невимушено зробити мегаполіс не таким виснажливим – попри його надмірні гамір, гуркіт, пил і колотнечу. Ці квіти нічого не просять і не обіцяють, не звинувачують і не докоряють, не повчають, не закликають задуматися чи проаналізувати – вони просто квітують, будучи яскравим утіленням філософії, терапії і мистецтва жити тут і зараз.

– *Це мої улюблені!* – так можна привітатися, познайомитися, потоваришувати, порозумітися, попросити вибачення, подякувати; посміхнутися, сплеснути в долоні, потягнутися за

Літечкові квіти. Київ, вул. Ярославів Вал, червень 2015 р. Фото авторки

поцілунком, підстрибнути, крутнутися на одній нозі. Кожен може завиграшки це зробити, бо з літечковими квітами, що заповнили велике місто, так легко втрапити в ту мить, де важливо лише одне – жити.